

ikke udtalt mig om den. Jeg maa endog saa tilstaa, at jeg ikke engang har sat mig ind i den. Thi dels forekommer det mig, at det ikke forandrer den bestaaende Lov, hvilken Veiledning Krigsbestyrrelsen desangaaende udgiver, dels har jeg ogsaa ferlig opstillet den som en Smødeforretten mod de ærede Forslagsstillere, at de have faaet denne Veiledning til at forstaa Hærens Lov. Jeg har altsaa forholdt mig ganske passiv, og det ærede Medlems hele logiske Bygning om dette, at der maa være Et af To, falder ganske bort. Jeg forholder mig overhovedet slet ikke til Veiledningen, medmindre det Udvalg, der forhaabentlig vil faae denne Sag i sin Haand, vil benytte den til Forstaaelse af Lovens Gjennemførelse, hvilket jeg vilde finde meget naturligt. Det ærede Medlem paa- stød, at der ikke var et eneste Menneske — ja han har dog tidligere sagt, at der var een Mand i Landet, der forstod Loven (Berg: Mente at forstaa den.). Altsaa Een, som alligevel ikke forstod den; han misforstod den. Jeg vil kun henstille, om det da vil være ganske praktisk rigtigt at nedsætte et Udvalg af 9 Mænd, som ikke forstaa Loven, til at veilede de Andre, som heller ikke forstaa den. Det forekommer mig en mindre praktisk Vej at gaa. Det ærede Medlem kom med nogle Udtalelser om en Stilling, som skulde være tiltænkt den høitærede Krigsminister ligeoverfor Hærens Gjennemførelse. Hvad det ærede Medlem derom har tænkt, kan man naturligvis overlade til ham selv. Jeg skal kun sige, at blandt de Forhold, som ganske naturlig gjøre, at der kan blive reist Tvivl om Nødvendigheden af Lovens Gjennemførelse, er ganske simpelt ogsaa det, at den er gennemført af en Minister, som ikke har deltaget i selve Lovens Tilblivelse. Det er da naturligt, at der i den Anledning kan blive reist Tvivl, og, som jeg allerede forrige Gang sagde, det har ikke forundret mig, at noget Saadant maatte komme. Det vilde ogsaa være kommet under ganske andre Omstændigheder; selv om Hærens Lov i fuldstændig rigtig systematisk Form efter det ærede Medlems Ønske var blevet gennemført af en Minister, vilde der endda kunne opstaa saadanne Tvivl. Under de foreliggende Omstændigheder finder jeg det saa meget naturligere. Jeg kunde allerede nu nævne forskellige Spørgsmaal, som det vilde være af Interesse at faae opkastet, og det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimstads) behøver vist ikke at frygte for ferlig Indgriben paa Administrationens Omraade, thi det gjælder jo her om at udtale Folkethingets Opfattelse af saadanne Spørgsmaal, som kunne blive reiste. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) i, at Udvalget angaaende Hærens Lønningsslov i hvert Fald vilde tage dette Spørgsmaal om Hærens Gjennemførelse under Overveelse. Dengang denne Lønningsslov var til 1ste Behandling, ytrede jeg udtrykkelig, at jeg havde den Forventning, at

da Lønningsslovens Gjennemførelse paa flere Punkter maatte komme til at berøre selve Organisationen, vilde dette Spørgsmaal blive reist i Udvalget. Smidertid blev der ikke ved dettes Nedsættelse, heller ikke i Motiveringen deraf, givet Udvalget en saadan Opgave, hvilket dog ingenlunde vilde forhindre det i at udføre den. Men jeg kunde vel tænke mig, at man i dette Udvalg fra den ene eller den anden Side vilde bestride Udvalgets Kompetence til at optage disse Spørgsmaal til Overveelse, og da nu dette Spørgsmaal er reist om overhovedet at bestæfste sig paa med Hærens Lov, finder jeg det ganske rigtigt, at man benytter denne Anledning til at give det nedsatte 15 Mandes Udvalg det udtrykkelige Hverv at optage denne Sag til Overveelse, idet da enhver Tvivl om Udvalgets Kompetence paa Forhaand vil være afgjort.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Berg): Jeg vil, inden vi gaa til Afstemning, blot gjøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem for Stege (Bosjen) med det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) paa den ene Side og det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimstads) paa den anden Side kan jeg og mine Meningsfæller her ikke overvinde. Naar jeg taler om Forstaaelsen af Loven, siger jeg: Den høitærede Krigsminister mener, at forstaa Loven; muligens forstaaer han den. Det var det, om han trods sin gode Villie maaftte ikke har forstaaet, hvorledes han skal fortolke Bestemmelserne sammen gennem sin Veiledning, som jeg ønskede for Folkethingets Vedkommende undersøgt. Det gjælder overfor Nøgtsdagen, ligeoverfor hver Mand i Almindelighed; derimod ligeoverfor sine militære Underordnede forstaaer han Loven, thi der har han Myndighed gennem sin Veiledning til at befale, hvordan den skal være. Ellers veed jeg Ingen, der vil kunne forstaa denne Lov, undtagen Dommerne; de maa, naar de skulle konkludere, forstaa den, thi de maa komme til en bestemt Afkuelse og udtale den. Saaledes hænger det sammen. Vi Andre derimod, hvis Fortolkning ikke har bindende Kraft hverken til den ene eller den anden Side, og som dog skulle naae til en Mening om mange Spørgsmaal gennem en Fortolkning, vi komme ikke ved Selvtudium til at forstaa Loven i den Forstand. Naar 9 Mænd nedsættes af dette Ting til at overveie, hvad der var Hærløvgivningens Mening i flere Punkter, kunne de ganske vist gaa noget uforberedte til Sagen; men jeg har dog den Tro, at naar de med Veiledningen og de forskellige Hærløve i Haanden foretog en nøie Prøvelse af Sagen, vilde de komme til et Resultat, hvorefter de ogsaa kunde mene at forstaa den. En Undersøgelse som denne kunne enkelte Mænd uden noget bestemt Mandat ikke paatage sig. Det vil altsaa være